

[Lannung.]

dene nu engang ligger, ikke godt kunne handles, naar det kom til Stykket. Men vi maa ikke mindst fra Danmarks Synspunkt have Lov til at haabe og ønske og i al Beskedenhed yde vort Bidrag til, at Udviklingslinien i Nationernes indbyrdes Forhold i al Almindelighed og for de store Magter i Særdeleshed maa forme sig saaledes fremefter, at man en Dag i fuld Realisme vil kunne naa til mere Demokrati i Pagten, saa at Forsamlingen og de mange Stater uden for de Fem's Kreds faar en større Indflydelse paa Afgørelserne i Raadet over for de store Stater med permanente Pladser og Vetoret.

Arbejdet for at naa til en international Retsorganisation, til Ret imellem Lande, som der er Ret i Landet Mand og Mand imellem, er saa vitalt, men har mødt saa mange Vanskeligheder i Menneskeheden's Historie, at ethvert selv mere ufuldkomment Resultat end det, der her er Spørgsmaal om, dog er af den største Værdi. Derfor, selv om Pagten endnu ikke er netop den Nationernes Rigsdag, den internationale Retsorganisation, som vi helst saa — for ikke at tale om vore Ønskedrømme —, og som alle gode Kræfter efter al Evne fortsat maa arbejde for engang maa blive realiseret, er denne Organisations Opretelse i sig selv af en saa umaadelig Værdi og et saa stort Fremskridt i Sammenligning med det internationale Anarki, som ellers er Alternativet, at de smaa Stater, og vel nu efter Atombombens Opfindelse ogsaa mere og mere de store Stater, maa hilse Pagten med den største Tilfredshed i selve Selvopholdelsesdriftens Navn. Hertil kommer, at det her som ved Folkeforbundet gælder, at det allervigtigste i Dag ikke er Pagten og dens Paragraffer og Institutioner, det vil sige Instrumentets Fortræffelighed og Fuldkommenhed, det er jo kun et Instrument, men det mest afgørende er Viljen til at benytte det og den Aand, hvori det bliver benyttet. Naar man i sin Tid talte om Folkeforbundets Fallit — og nogle gjorde det somme Tider næsten med Glæde, desværre —, glemte man, at det først og sidst var den rette Aand, der havde svigtet og ført til Fallitten, fremfor eventuelle Brist i selve Instrumentet.

Et Land som vort kan efter vor Opfattelse kun møde denne nye Organisation i den rette Aand ud fra de mest nærliggende Selvopholdelseshensyn. Der vil formentlig nu snart uden Hensyn til tidligere Divergenser være almindelig Enighed i dette Land om, at vor Sikkerhed aldrig

med den Udvikling i militærtæknisk og anden Henseende, der var fuldbyrdet endnu før Atombomben, vil kunne bero paa et isoleret Neutralitetsforsvar, selv om vi saa ofrede alt paa det, og lige saa lidt paa en nordisk Forsvarsunion. Danmarks ligesom hele Nordens Sikkerhed beror ene og alene paa en effektiv international Fredsorganisation, der kan borteliminere Krig som Afgørelsesmiddel i mellemfolkelige Forhold og i værste Fald sætte Magt bag Ret mod Aggression. Derfor vil Danmarks militære Opgaver først og fremmest blive et Spørgsmaal om Verdenssikkerhedsorganisationens Krav, og vi vil ogsaa fra vor Side selvfølgelig være med til at bære de Byrder, som følger heraf. Det kan ikke understreges stærkt nok, at for os i Danmark som for andre smaa Nationer vil det blive et Spørgsmaal af den mest vitale Interesse, ja, for saa vidt et Spørgsmaal om Liv og Død, at den Verdenssikkerhedsorganisation, som nu skabes, reusserer, og for os maa det være en klar Konsekvens af al Evne til enhver Tid at gaa ind for Styrkelse af Verdensorganisationens og Retstankens Sejr Landene imellem som vor eneste Frelse og Sikkerhed.

Ogsaa ud fra dette Synspunkt er det en given Ting, at vi anbefaler det stillede Forslag til Ratifikation til hurtig Fremme og gør det med stor Glæde.

Udenrigsministeren (Christmas Møller):

Næst at takke de ærede Ordførere for de fire Partier for deres Tilslutning til Forslaget til Rigsdagsbeslutning har jeg kun et Par ganske enkelte Bemærkninger at gøre. Det er ogsaa kun naturligt, thi den Enighed, der hersker om Tilslutning til Pagten, og de Forhaabninger, vi alle stiller til den, bevirker jo, at der ingen Divergenser kan være.

Til det ærede Medlem Hr. Jepsen Christensen vil jeg gerne sige, at det ærede Medlem har Ret i de Betragtninger, han anstillede om den Modstand, der altid har været i Danmark mod al Tyskhed og tysk Paavirkning og Nazismen, men jeg kan forsikre det ærede Medlem, at det har ikke altid været lige nemt at komme til Orde i England. Jeg har jo en lille Smule Erfaring for, hvor vanskeligt det er for en lille Stat at faa sine Synspunkter frem. Jeg vil dog gerne sige til det ærede Medlem, at ganske særligt i England, i Storbritannien, hvor Kendskabet til Danmark naturligvis er meget større end paa den anden Side af Atlanterhavet, var der virkelig mange, som kendte denne Modstand, og som meget